

Arrest

nr. 247 819 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS loco advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X1997.

De verzoekende partij komt op 23 september 2018 het Rijk binnen en dient op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 oktober 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 1 juli 1997 te Khan Younis, Gaza. U bleef uw hele leven in Gaza wonen tot uw vertrek naar België op 14 april 2018. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U werkte in 2017 sporadisch bij uw vader in de landbouw. U bent niet geregistreerd bij UNRWA.

Op 15 maart 2018 vond er, na een voetbalwedstrijd, een gesprek plaats tussen u en uw drie vrienden: Mo. (...), Mu. (...) en H. (...). Tijdens dat gesprek, dat plaatsvond op straat, zei u dat u liever onder de Israëlische bezetters wou leven. H. (...) en Mo. (...) zeiden toen tegen u dat u zoiets niet mag zeggen. Naast die bewering gaf u ook kritiek op Hamas, o.a. over het feit dat ze u geen werk konden bezorgen. Tijdens dat gesprek gaf Mu. (...) ook kritiek op Hamas. Mo. (...) had eerder ook al kritiek geuit door te spuwen in de richting van een leider van Hamas die met zijn jeep passeerde. Twee dagen na het gesprek kreeg u thuis een oproepingsbrief van de veiligheidsdiensten. U meent, mede doordat uw vader en de Mokhtar dit ook zeiden, dat u verklikt bent door één van uw vrienden. Uw vader probeerde samen met de Mokhtar het probleem op te lossen. Zo ging de Mokhtar o.a. bij de politie langs om uit te leggen dat u dit niet zo bedoelde en dat u nog jong bent maar zijn pogingen om te bemiddelen mislukten. Op 19 maart 2018 kwamen er personen langs bij u thuis, sloegen u en namen u mee naar het politiekantoor van Khan Younis. Daar werd u geslagen en werd u een videofragment getoond waarop een Palestijnse vrouw werd geslagen door een Israëlische soldaat. U werd gevraagd of u zo een behandeling beter vindt en werd opnieuw geslagen. Nadien bent u met een stok geslagen op uw neus en raakte u buiten bewustzijn. De bloeding van uw neus kon niet gestopt worden. U denkt dat de politie toen naar uw vader heeft gebeld. Uw vader en uw schoonbroer kwamen op 21 maart 2018. Uw vader ondertekende een belofteattest dat u na een behandeling teruggebracht zou worden naar de gevangenis. U weet niet zeker of uw schoonbroer dit ook ondertekende. Uw vader en uw schoonbroer brachten u naar een medisch centrum waar ook een politieagent aanwezig was voor u. In het medisch centrum werd gezegd dat u geopereerd diende te worden en werd u door uw broer en schoonbroer naar het Dar Es Salaam-ziekenhuis overgebracht. Daar onderging u een operatie. Die avond keerde u, ondanks de belofte van uw vader, terug naar huis. De dag nadien ontving u opnieuw een oproepingsbrief. Twee à drie dagen daarna dook u onder in het huis van uw zus, A. (...). U verbleef twee à drie dagen bij uw zus. Tijdens die paar dagen ging u af en toe naar de apotheek om uw verwonding te laten verzorgen. De politie kwam u bij uw zus ook zoeken maar u was op dat moment niet thuis omdat u dan bij de apotheek was. Na dat bezoek van de politie verhuisde u naar het huis van de tweede vrouw van uw schoonbroer. Daar verbleef u ongeveer 11 dagen. Ondertussen ontvingen uw ouders nog verschillende oproepingsbrieven en besloten zij dat u het land moest verlaten. Uw vader regelde uw vertrek en op 14 april 2018 verliet u Gaza naar Egypte via Rafah crossing. Vervolgens reisde u via Mauritanië, Mali, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk naar België waar u op 23 september 2018 arriveerde.

Na uw vertrek kwamen er soms personen van de politie of veiligheidsdienst in de buurt van uw ouderlijk huis langs om aan kinderen op straat informatie over u te vragen. Andere vrouwen willen niet meer met uw moeder communiceren omdat u als verrader voor Israël wordt aanzien.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart met afgiftedatum 28/01/2013.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, uw originele geboorteakte, vier originele oproepingsbrieven, een artikel over uw reis, uw origineel attest van immatriculatie, het origineel deelcertificaat uit België, zes foto's waarop uw verwondingen te zien zijn en een medisch dossier uit Gaza en België.

U maakte na uw tweede persoonlijk onderhoud d.d. 12/11/2019 een videofragment over waarop de bloeding van uw neus te zien is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (Persoonlijk onderhoud d.d. 17/10/2019 (CGVS 1), p. 4). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest voor uw leven. U werd immers gearresteerd en tijdens deze arrestatie geslagen. Nadien ontving u nog verschillende oproepingsbrieven. Deze feiten kunnen om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd:

Vooreerst is het ongeloofwaardig dat u - gelet op de algemene visie die u schetst op uitlatingen zoals de uwe in Gaza, namelijk dat men beschouwd wordt als verrader of collaborateur als u stelt dat het liever onder de Israëlische bezetting wil leven (CGVS 1, p. 16) – dergelijke uitspraken in het openbaar zou doen zonder enige voorzorgsmaatregel (Persoonlijk onderhoud d.d. 12/11/2019 (CGVS 2), p. 4). Dat u aangeeft dat voorbijgangers snel passeren doet geen afbreuk aan het risico dat u neemt om in het openbaar zonder meer dergelijke uitspraken te doen (CGVS 2, p. 4). In het licht van die algemene houding is het ook weinig geloofwaardig dat een Mokhtar u aanraadt om geen gevolg te geven aan de convocatie van 17.03.2018 en suggereert dat de autoriteiten de zaak misschien gaan vergeten (CGVS 1, p. 19). Verder mist het elke geloofwaardigheid dat iemand die van collaboratie beschuldigd wordt op basis van een eenvoudige beloftebrief door zijn familie en niet door de autoriteiten naar het ziekenhuis wordt gebracht (CGVS 2, p. 8). Daarnaast laat u na om aan te geven wat de gevolgen voor uw vader zijn voor het niet-naleven van de beloftebrief (CGVS 2, p. 8). Het excuus dat u daarbij maakt dat uw vader veel voor u verzwegen heeft kan niet weerhouden worden aangezien uit uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat uw zus u wel op de hoogte hield van de problemen na uw vertrek (CGVS 1, p. 21). Verder stelde u ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u na uw eerste onderhoud telefonisch contact had genomen met uw vader omdat u meer informatie wou weten, o.a. omdat uw advocaat had verteld dat u meer informatie moest hebben (CGVS 2, p. 11). Daarnaast is het op zijn minst opmerkelijk dat u als onderduikadres het adres van uw zus kiest, een woning die zich op slechts anderhalve kilometer van uw woonplaats bevindt (CGVS 1, p. 19-20). Deze plek is, gelet op de directe familiale band, ook een logische plaats voor de autoriteiten om u te zoeken. Verder blijkt u niet op de hoogte te zijn van de actuele stand van zaken in uw dossier (CGVS 1, p. 21) en weet u – ondanks dat u contact onderhoudt met uw familie - evenmin of er nog contacten zijn geweest tussen uw familie en de autoriteiten na uw vertrek (CGVS 2, p. 13). Tot slot stelt u dat de autoriteiten na uw vertrek in de buurt inlichtingen zijn komen inwinnen. U weet dit van uw zus, uw vader vertelt zulke zaken niet, aldus uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 21). Bij het tweede onderhoud geeft u te kennen uw vader gebeld te hebben om meer inlichtingen in te winnen. Daarbij vernam u nieuws over uw vrijlating, het aantal convocaties en wat uw vader zei toen u bij de tweede vrouw van uw schoonbroer verbleef (CGVS 2, p. 11-12). Rekening houdend met die verklaringen is het merkwaardig dat u in het tweede gehoor zegt dat u het nieuws dat de autoriteiten in de buurt inlichtingen zijn komen inwinnen van uw vader heeft vernomen (CGVS 2, p. 13).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw

asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat het huis waar u woonde, eigendom is van uw vader (CGVS 1, p. 7). Uw broer O. (...) bleek in staat om de herstelling van de lichte schade aan uw huis, als gevolg van de oorlog van 2014, te betalen (CGVS 1, p. 7). Uw familie heeft tevens een stuk grond achter uw huis in eigendom. Dat stuk wordt gebruikt als landbouwgrond om het gezin van eten te voorzien (CGVS 1, p. 7). U had toegang tot drinkbaar water (CGVS 1, p. 7). Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door gebruik te maken van ledlampen en kaarsen (CGVS 1, p. 7). In 2017 bleek u in staat om sporadisch te werken in de landbouw (CGVS 1, p. 11). Uw oom, die in het verleden ambtenaar was voor Fatah, ontvangt nog steeds zijn loon (CGVS 2, p. 3). Hij helpt uw gezin door bij te springen met 20 à 50 shekel per maand (CGVS 2, p. 3). Tot slot bleek u in staat om u te laten behandelen in een privéziekenhuis en in een apotheek (CGVS 2, p. 10 en 12).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro

voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige

veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen

worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofdte een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, herkomst en reisroute worden op zich niet betwist. Het medisch dossier en de video van uw bloedende neus die u voorlegt, laten geenszins toe conclusies te trekken inzake de werkelijke omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen. U legde tevens vier originele oproepingsbrieven voor. Allereerst doen deze documenten geen uitspraken over de hoedanigheid waarin u wordt opgeroepen, noch over de aanleiding van de oproeping. Bovendien kan uit de documenten ook niet worden afgeleid dat u, zoals u beweert, meerdere dagen werd vastgehouden nadat de veiligheidsdienst u thuis kwam halen. Hoe dan ook dienen documenten om bewijskrachtig te zijn ondersteund te worden door geloofwaardige

verklaringen, wat in casu niet het geval is .Uw verblijfssituatie in België is op zich niet relevant voor de beoordeling van uw vrees in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, §5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 27 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In haar eerste middel betoogt de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar Palestina omdat zij verklaard heeft dat ze liever onder de Israëlisch bezetters wou leven en wegens de kritiek die ze op Hamas geleverd heeft. Haar vrees voor vervolging is aldus op een politieke overtuiging gebaseerd. Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de subsidiaire bescherming en de bevoegdheid van de verwerende partij.

In een eerste onderdeel van een tweede middel gaat de verzoekende partij verder in op de motieven van de bestreden beslissing en haar vluchtmotieven. De verzoekende partij betoogt dat: *"Hij herhaalt dat hij, toen hij deze kritiek uitte, in het bijzijn van vrienden was ; of in ieder geval mensen die hij als zodanig beschouwde. Hij had nooit gedacht dat zijn woorden ergens anders zouden worden vermeld of dat een van hen hem zou kunnen melden. Verzoeker kan zich moeilijk voorstellen dat een van zijn directe vrienden hem zou kunnen hebben gemeld. Hij gelooft daarom dat het waarschijnlijk is dat een van zijn vrienden zijn woorden heeft verteld aan een derde persoon die hem vervolgens heeft aangegeven. Des te meer dat sommige vrienden met wie hij die dag deze uitspraken deed ook kritische opmerkingen tegen Harnas maakten. Verzoeker herhaalt ook dat hij met zijn vrienden buiten op straat was en dat er niemand rond hen was. [...]Met andere woorden, de verzoeker, die deze uitspraken maakte in aanwezigheid van vrienden - die voor sommigen bepaalde kritiek deelden - zonder een derde partij in de buurt, had geen reden om voorzorgsmaatregel te nemen.*

De verwerende partij hield duidelijk geen rekening met alle verklaringen van verzoeker en de algemene situatie die door hem werd beschreven.

Bovendien, ter staving van zijn relaas, heeft de verzoeker bewijsstukken waaruit blijkt dat hij werd misbruikt (zijn medische dossier uit Gaza en een video van zijn bloedende neus) en vier originele oproepingsbrieven neergelegd.

De verwerende partij - die de verklaringen van verzoeker niet op een objectieve en onpartijdige wijze heeft geanalyseerd - heeft het artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Deze grief is niet relevant."

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij nooit naar de mokthar gegaan is, maar dat het haar vader geweest is. De verzoekende partij beklemtoont dat haar vader samen met de mokthar naar de officier die verantwoordelijk was voor haar dossier gegaan zijn. Omdat de officier op dat ogenblik niet aandrong op de ernst van de zaak, dacht de mokthar dat de zaak niet belangrijk was waardoor hij dacht dat de zaak met steekpenningen kon geregeld worden. De verzoekende partij herhaalt dat dit uiteindelijk niet gebeurd is omdat zij aangehouden werd. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met het geheel van haar relaas en de door haar beschreven context.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de dag dat zij naar het ziekenhuis gebracht werd zij en haar gezin door een officier vergezeld waren. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar haar verklaringen. De verzoekende partij beklemtoont dat zij niet alleen met haar vader en schoonvader in het ziekenhuis aanwezig was en dat haar vader een beloftebrief moest ondertekenen dat zij na de behandeling terug naar het ziekenhuis zou gebracht worden. De verzoekende partij herhaalt ook dat haar vader haar niets zou gezegd hebben over de gevolgen van het niet-naleven van de beloftebrief om haar niet ongerust te maken.

Hierna stelt de verzoekende partij dat zij slechts twee à drie dagen bij haar zus bleef. De verzoekende partij herhaalt dat toen de politie naar het huis van haar zus ging zij bij de apotheek was en dat haar zus haar onmiddellijk verwittigd heeft waardoor haar schoonbroer haar naar zijn tweede vrouw gebracht heeft om onder te duiken. Vervolgens citeert de verzoekende partij haar verklaringen uit het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij voegt er verder aan toe dat haar zus in een populaire buurt woont waar zodra een politieagent in de buurt komt iedereen geïnformeerd wordt.

In het daaropvolgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op de door haar neergelegde medische attesten en de video van haar bloedneus. De verzoekende partij betoogt dat: *“Wat het medisch dossier betreft, volgt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat medische attesten die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten streng moeten worden onderzocht. (CEDH, R.C. c. Suède, 9 mars 2010 et CEDH, MO. M. c. France, 18 avril 2013).”* Hierna citeert de verzoekende partij uit de volgende arresten van het EHRM: RJ. c. France dd. 19 september 2013 en I. c. Suède dd. 5 september 2013. Hierop stelt de verzoekende partij dat: *“De enige motivatie van de verwerende partij - namelijk te beweren dat « dit laten geenszins toe conclusies te trekken inzake de werkelijke omstandigheden waarin de verzoeker zijn verwondingen heeft opgelopen » - vormt een algemene, niet geïndividualiseerde en stereotiepe motivatie, die deze medische bevindingen niet redelijk genoeg kan verwerpen.*

Het is duidelijk dat een arts nooit de omstandigheden van verwondingen zal kunnen vaststellen gezien hij niet aanwezig was. Gezien de conclusies van dit medisch dossier uit Gaza en België en de ingediende foto's moet er echter speciale zorgvuldigheid worden besteed en moeten "eventuele twijfels" over de oorsprong van deze verwondingen worden afgewezen, quod non.” Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de originele oproepingsbrieven die zij ingediend heeft en de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent. Hieromtrent betoogt de verzoekende partij dat: *“Als deze oproepingsbrieven geen uitspraken over de hoedanigheid waarin de verzoeker wordt opgeroepen, noch over de aanleiding van de oproeping maken, blijft het feit dat deze oproepingsbrieven in overeenstemming met verzoekers relaas zijn.*

Bovendien, en dit is een essentieel element, heeft de verzoeker de originele oproepingsbrieven ingediend ter ondersteuning van zijn verzoek. De verwerende partij trekt echter op geen enkele wijze de authenticiteit van deze documenten in twijfel.

In tegendeel tot wat de verwerende partij beweert, zijn de door verzoeker ingediende documenten essentieel en moeten een invloed hebben op zijn asielaanvraag.

Deze documenten zijn ten minst een begin van bewijs van zijn relaas en van de door hem onmenselijke of vernederende ervaren behandeling.

Concluderend, moet worden toegegeven dat verwerende partij op geen enkele wijze verzoekers verhaal, zijn detentie of de door verzoeker onmenselijke of vernederende ervaren behandeling in twijfel trekt. Verzoeker werd tweemaal gehoord. Nochtans, heeft hij zichzelf nooit tegengesproken en de verwerende partij geeft geen enkele grief over deze onderwerpen.

Bovendien, heeft de verzoeker verschillende bewijsstukken (een medisch dossier uit Gaza en België, foto's waarop verwondingen te zien zijn, videofragment over waarop de bloeding van zijn neus te zien is) van de door hem onmenselijke of vernederende ervaren behandeling ingediend.

Aangezien, enerzijds, de verwerende partij niet expliciet het geleden geweld in twijfel trekt en, anderzijds, de overgelegde documenten die de neiging hebben om dit geweld te getuigen, moet het als vaststaand worden beschouwd.”

Omtrent haar socio-economische omstandigheden stelt de verzoekende partij dat: *“Wat de problemen van socio-economische aard betreft, vertrouwt de verzoeker op de wijsheid van Uw Raad.*

De verzoeker bevestigt dat hij Gaza niet is ontvlucht om economische redenen, maar om veiligheidsredenen. Hij benadrukt echter dat de levensomstandigheden voor hem in Gaza moeilijk waren; maar dat hij daarvoor zijn gezin niet zou hebben verlaten.”

In een tweede onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt dat zij van mening is dat elke burger van Gaza

bescherming zou moeten krijgen gezien de catastrofale aard van de veiligheidssituatie. Bijna elke burger in Gaza aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon door zijn aanwezigheid. De verzoekende partij vervolgt dat uit talloze geraadpleegde objectieve bronnen blijkt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, er een situatie van willekeurig geweld is in Gaza. De veiligheidssituatie in de Gazastrook is uiterst volatiel en vereist de grootste voorzichtigheid. De burgerbevolking van Gaza was het slachtoffer van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, Operatie Cast Lead in 2008, Operatie Pillar of Defense in 2012 en Operatie Protective Edge in 2014. De verzoekende partij vervolgt dat Israëlische luchtaanvallen regelmatig als reactie op Hamas-raketaanvallen worden uitgevoerd waardoor de bevolking van Gaza in een staat van constant geweld en onveiligheid leeft. De militaire aanvallen op Gaza, evenals de blokkade, maken deel uit van een beleid gericht op het bereiken van de politieke doelen van Israël. De veiligheidssituatie blijft onstabiel. De verzoekende partij onderbouwt haar argumenten door te citeren uit: UNSCO. Gaza ten years later, July 2017, p. 11-12, UNGA, Human Rights Council. Human rights in Palestine and other occupied Arab territories. Report of the United Nations Fact-Finding Mission on the Gaza conflict. 25 septembre 2009. p.404- 408 et p.416, UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip. Including on Restrictions on Exit and Return, p. 6, COI Focus Palestine. Territoire palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 07.06.2019; Gisha, Israel closes crossings between Gaza and Israel, blocks all access to "fishing zone", 25 mars 2019. Voorts stelt de verzoekende partij dat uit het tweewekelijkse rapport van OCHA voor de periode van 12 tot 25 maart 2019 blijkt dat de situatie op elk moment kan escaleren. Vervolgens geeft de verzoekende partij een overzicht van een het aantal personen die in Gaza gedood en gewond werden tijdens de marsen van terugkeer, luchtaanvallen.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 10 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020;
- COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020.

4.2. De verzoekende partij dient op 16 november 2020 een aanvullende nota in. Deze aanvullende nota bevat een kopie van een algemene politieadministratie van 5 maart 2020, een kopie van een akte van beschuldiging van de procureur-generaal van 10 maart 2020 en een kopie van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 19 maart 2020. De verzoekende partij geeft in de aanvullende nota aan dat de originele documenten zich nog in Gaza bevinden.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze nota bevat een "verzoek om de zaak voort te zetten bij de politie van Khan Younis" met beëdigde vertaling van 25 februari 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. Formele motiveringsplicht

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de

verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

8. Voorafgaande bemerkingen

8.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen."*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

8.2. De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

9.1. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij legt haar identiteitskaart en een kopie van haar paspoort voor waarmee zij haar identiteit, haar Palestijnse origine en haar herkomst uit de Gazastrook afdoende aantoonst. Deze elementen volstaan evenwel niet om vast te stellen dat de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is niet van toepassing op alle Palestijnen. In de UNHCR-richtlijnen, kan worden gelezen dat het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag beperkt is tot Palestijnse vluchtelingen.

Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd 'registered refugees');
- De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daar opvolgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
- De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden.

(UNHCR “Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, Alheto, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de “Consolidated Eligibility and Registration Instructions” (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van UNRWA (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 45-48).

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (Persoonlijk onderhoud d.d. 17/10/2019 (CGVS 1), p. 4). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Voormelde motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die bovendien pertinent zijn, laat de verzoekende partij ongemoeid in haar verzoekschrift. Voorts blijkt noch uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud noch uit de verschillende procedurestukken die ze ingediend heeft dat ze bijstand van UNRWA gekregen heeft of hierop beroep gedaan heeft.

Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag derhalve niet van toepassing is op de verzoekende partij. Bijgevolg moet haar verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen de verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9.2. De verzoekende partij verklaart niet naar Gaza te kunnen terugkeren omdat ze door Hamas vervolgd wordt daar ze reeds gearresteerd en geslagen werd door Hamas. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar originele identiteitskaart met afgiftedatum 28 januari 2013, een kopie van haar paspoort, haar originele geboorteakte, vier originele oproepingsbrieven, een artikel over haar reis, haar origineel attest van immatriculatie, het origineel deelcertificaat uit België, zes foto's waarop haar verwondingen te zien zijn en een medisch dossier uit Gaza en België. Voorts brengt de verzoekende partij in de aanvullende nota nog volgende documenten bij: een kopie van een algemene politieadministratie van 5 maart 2020, een kopie van een akte van beschuldiging van de procureur-generaal van 10 maart 2020 en een kopie van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 19 maart 2020. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een kopie van een “verzoek om de zaak voort te zetten bij de politie van Khan Younis” met beëdigde vertaling van 25 februari 2020 neer.

Haar originele identiteitskaart, haar paspoort en haar geboorteakte hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Haar origineel attest van immatriculatie en het

origineel deelcertificaat uit België hebben betrekking op haar verblijf in België en geenszins op haar vluchtmotieven.

Haar brilvoorschrift toont aan dat de verzoekende partij bijziend en astigmatisme heeft, doch dit staat los van haar vluchtrelaas.

De verzoekende partij brengt een attest van de tandarts van 8 april 2019 bij waaruit blijkt dat een tand dient uitgetrokken te worden. Noch uit het stuk zelf noch uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat dit betrekking heeft op haar vluchtmotieven. De verzoekende partij brengt een overzicht van haar medische consultaties en vaccinaties bij. Hieruit blijkt dat zij een brilcontrole bij de oogarts nodig heeft en dat ze neusproblemen heeft. De NKO attesteert op 18 januari 2019 dat de verzoekende partij een chronische rhinitis zonder verdere bijzonderheden heeft.

Uit het medisch rapport uit Gaza blijkt dat de verzoekende partij door andere personen werd aangevallen, dat er een breuk in het neusbeen is en dat zij op 21 maart 2018 geopereerd werd. Vier foto's tonen aan dat de verzoekende partij een verband op haar neus draagt. Twee andere foto's tonen de verzoekende partij met een verband rond haar arm en voeten. De verzoekende partij brengt ook een videofragment bij. Uit de samenvatting van het videofragment blijkt dat: *"fragment van 11 seconden waarbij een persoon bloedt uit zijn neus en dit aan een wastafel behandelt met water. De verzoeker is niet herkenbaar."* De verzoekende partij betwist deze samenvatting niet. Omtrent deze verschillende documenten wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Het medisch dossier en de video van uw bloedende neus die u voorlegt, laten geenszins toe conclusies te trekken inzake de werkelijke omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen."* Het betreffen pertinente motieven die op generlei wijze door de verzoekende partij betwist of weerlegd worden.

De verzoekende partij brengt ook vier originele oproepingsbrieven bij. De eerste oproepingsbrief is niet gedateerd en geeft aan dat de verzoekende partij zich op 17 maart 2018 op het politiekantoor van Khan Younes dient aan te melden. Een andere oproepingsbrief dateert van 15 maart 2018. Daarin wordt aangegeven dat de verzoekende partij zich op 17 maart 2018 op het bureau van onderzoek van de gerechtelijke politie dient aan te melden. Deze brief werd op 17 maart 2018 overhandigd. In beide brieven wordt aangegeven dat het in verband met een zaak is, zonder verdere precisering. Beide brieven werden opgesteld door de politie, doch enkel de tweede brief vermeldt dat de brief afkomstig is van het politiekantoor van El Balad. Het is in dit verband wel merkwaardig dat de politie twee oproepingsbrieven voor dezelfde dag aan de verzoekende partij uitreikt. In dit verband wijst de Raad erop dat uit de stukken die de verzoekende partij bijbrengt, blijkt dat zij twee oproepingsbrieven gekregen heeft om zich op 17 maart 2018 bij de politie aan te melden. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt geenszins dat zij twee oproepingsbrieven voor 17 maart 2018 ontvangen heeft. De inhoud van deze stukken stemmen niet overeen met de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen. De oproepingsbrieven vermelden ook een andere aanmeldingsplaats voor de verzoekende partij. In de niet gedateerde oproepingsbrief wordt vermeld dat de verzoekende partij zich dient aan te melden op het politiekantoor van Khan Younes en in de oproepingsbrief van 15 maart 2018 wordt aangegeven dat de verzoekende partij zich dient aan te melden op het politiekantoor van El Balad. Een derde oproepingsbrief dateert van 22 maart 2018 en geeft aan dat de verzoekende partij zich op zaterdag 24 maart 2018 op het bureau van het onderzoek van het apparaat dient aan te melden. Deze brief werd op 22 maart 2018 uitgereikt. De oproepingsbrief vermeldt als briefhoofd "het apparaat van de Palestijnse Marine". De reden van de oproeping wordt niet vermeld. De vierde oproepingsbrief dateert van 1 april 2018 en stelt dat de verzoekende partij zich op 2 april 2018 op het bureau van het onderzoek van de gerechtelijke politie dient aan te melden voor een zaak die bij hen is. In deze brieven wordt er geen uitspraak gedaan over de hoedanigheid waarin de verzoekende partij wordt opgeroepen. Omtrent de aanleiding van de oproeping zijn deze brieven ook bijzonder vaag. Daarenboven kan op basis van deze brieven ook niet afgeleid worden dat de verzoekende partij gedurende enkele dagen werd vastgehouden zoals ze zelf verklaart.

Aan de kopie van een "verzoek om de zaak voort te zetten bij de politie van Khan Younis", de kopie van een algemene politieadministratie van 5 maart 2020, een kopie van een akte van beschuldiging van de procureur-generaal van 10 maart 2020 en een kopie van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 19 maart 2020 kan slechts een relatieve bewijswaarde toegekend worden omdat de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Kopieën kunnen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd. Ze zijn gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien kunnen ze door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). In de akte van beschuldiging wordt daarenboven

verwezen naar de datum van 13 mei 2018. Dit is een datum die geen steun vindt in de verklaringen van de verzoekende partij of in de andere stukken die door de verzoekende partij bijgebracht worden. Ter terechtzitting kan de verzoekende partij hierover ook geen verdere duiding geven. Voorts wordt erop gewezen dat op de akte van beschuldiging vermeld wordt dat het openbaar ministerie de akte van beschuldiging indient bij het vredegerecht van Khan Yunis, terwijl het vonnis uitgesproken wordt door de rechtbank van eerste aanleg van Khan Yunis. Voorts vermelden de akte van beschuldiging en het vonnis een verschillende referentienummer van de strafzaak. Tot slot wordt in het “verzoek om de zaak voort te zetten bij de politie van Khan Yunis” en de akte van 5 maart 2020 aangegeven dat *“het door u ingediende verzoek werd afgewezen en dat het dossier werd overgemaakt aan het openbaar ministerie”*. In dit verband wijst de Raad erop dat deze documenten weliswaar dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, doch van voor het indienen van het verzoekschrift van 17 maart 2020. In het verzoekschrift wordt echter helemaal geen melding gemaakt van het verzoek dat de verzoekende partij bij de algemene directie van de politie ingediend heeft. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze na het nemen van de bestreden beslissing contact heeft opgenomen met haar ouders omdat ze wou terugkeren waardoor zij contact hebben opgenomen met de mokthar en een advocaat aangesteld hebben. Ook dit verklaart niet waarom de verzoekende partij hierover geen melding gemaakt heeft in haar verzoekschrift. Deze elementen ondermijnen verder de bewijswaarde van de stukken die in de aanvullende nota bijgebracht worden.

Tot slot bevat het administratief dossier ook een artikel over de reis van de verzoekende partij. Dit artikel werd hoofdzakelijk uitgeschreven op basis van de verklaringen van de verzoekende partij waardoor hier slechts een relatieve bewijswaarde aan kan toegekend worden.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

9.3. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota en na de opmerkingen van de verzoekende partij ter terechtzitting gehoord te hebben, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot de vluchtmotieven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verklaart dat zij zich na het voetballen tijdens een gesprek met drie vrienden, die ze reeds sinds het eerste middelbaar kent, negatieve verklaringen omtrent Hamas afgelegd heeft. De verzoekende partij verklaart dat ze op een bepaald ogenblik gezegd heeft dat *“ik hoop te wonen onder Israëliisch bezetters, beter dan in deze omstandigheden. Want de Palestijnen die in de Westbank of Palestijnen van '48 die onder de Israëliisch autoriteit wonen en werken en hebben betere omstandigheden en beter beroep dan ons hier.”* (notities persoonlijk onderhoud [NPO] 17 oktober 2019, p.15, NPO 12 november 2019, p.5). Dit gesprek vond op 15 maart 2018 plaats. De verzoekende partij verklaart dat zij van collaboratie beschuldigd wordt omwille van haar uitslatingen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de eerste oproeping op 17 maart 2018 weinig coherent zijn. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten blijkt dat zij zich op 17 maart 2018 op een politiekantoor om negen uur 's morgens bij de gerechtelijke politie diende aan te melden. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij waren haar ouders geschrokken dat de binnenlandse veiligheid bij hen een oproepingsbrief gebracht heeft, doch heeft de verzoekende partij pas 's avonds aan haar verteld wat ze gezegd heeft in aanwezigheid van andere mensen (NPO 17 oktober 2019, p. 15). Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“Dus mijn vader probeerde mijn probleem op te lossen maar hij kon het niet. Hij probeerde met de hoofdman van de wijk het op te lossen. Op 19 kwamen zij en zij hebben mij opgepakt van mijn kamer.”* Later in het gehoor herhaalt de verzoekende partij nog eens dat haar vader na de eerste oproep naar de mokthar gegaan is om dit probleem op te lossen. In het licht van de voorgelegde stukken is het merkwaardig dat de verzoekende partij pas de avond van 17 maart 2018 aan haar vader verteld heeft wat ze op 15 maart 2018 aan haar vrienden gezegd heeft. Bijgevolg is het onduidelijk waarop de mokthar zich gebaseerd heeft om aan de vader van verzoekende partij te stellen dat zij zich niet diende aan te melden en dat ze de zaak waarschijnlijk zouden vergeten. In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij dat haar vader samen met de mokthar een officier gesproken heeft en dat deze officier niet op de ernst van de zaak aandrong waardoor de mokthar dacht dat de zaak niet belangrijk was. Uit de verklaringen van de

verzoekende partij tijdens beide persoonlijke onderhouden blijkt geenszins dat de mokhtar voorafgaand aan zijn advies om zich niet aan te melden samen met de vader van de verzoekende partij een officier gesproken heeft. In dit opzicht wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"het ook weinig geloofwaardig dat een Mokhtar u aanraadt om geen gevolg te geven aan de convocatie van 17.03.2018 en suggereert dat de autoriteiten de zaak misschien gaan vergeten (CGVS 1, p. 19)."* In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij verder dat de mokhtar overwoog om de zaak met steekpenningen te regelen. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt geenszins dat de verzoekende partij dit ooit aangehaald heeft. Deze verklaringen van de verzoekende partij in het verzoekschrift zijn post-factum en vinden geen weerslag in de verklaringen die de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft afgelegd.

Voorts haalt de verzoekende partij aan dat ze op 19 maart 2018 uiteindelijk door de politie aangehouden en meegenomen werd naar een politiekantoor alwaar ze haar geslagen hebben waardoor haar neus hevig bloedde. Omwille van deze verwondingen aan haar neus en de bloeding hebben de autoriteiten haar vader gecontacteerd zodat de verzoekende partij naar het ziekenhuis kon gebracht worden voor verzorging. Haar vader en schoonboer zouden dan een beloftebrief ondertekend hebben om te waarborgen dat de verzoekende partij terug zou keren. In dit opzicht wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Verder mist het elke geloofwaardigheid dat iemand die van collaboratie beschuldigd wordt op basis van een eenvoudige beloftebrief door zijn familie en niet door de autoriteiten naar het ziekenhuis wordt gebracht (CGVS 2, p. 8). Daarnaast laat u na om aan te geven wat de gevolgen voor uw vader zijn voor het niet-naleven van de beloftebrief (CGVS 2, p. 8). Het excuus dat u daarbij maakt dat uw vader veel voor u verzwegen heeft kan niet weerhouden worden aangezien uit uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat uw zus u wel op de hoogte hield van de problemen na uw vertrek (CGVS 1, p. 21). Verder stelde u ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u na uw eerste onderhoud telefonisch contact had genomen met uw vader omdat u meer informatie wou weten, o.a. omdat uw advocaat had verteld dat u meer informatie moest hebben (CGVS 2, p. 11)."* In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat er een agent mee was. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij bij haar tweede persoonlijk onderhoud, plots op aandringen van de protection officer verklaart dat er waarschijnlijk iemand van de autoriteit bij het eerste ziekenhuis aanwezig was (NPO 12 november 2019, p. 10). De verklaringen die de verzoekende partij over de mogelijke aanwezigheid van een politieagent bij het eerste verzoek, die dan niet mee naar het tweede hospitaal gegaan is omdat de verzoekende partij diende geopereerd te worden zijn vaag, weinig plausibel en vinden geen steun in eerdere verklaringen die zij afgelegd heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat de oproepingsbrief van 22 maart 2018 en het handelen van de politie merkwaardig is in het licht van de verklaringen van de verzoekende partij, daar zij verklaard heeft dat haar vader en schoonbroer haar op 21 maart 2018 naar het ziekenhuis gebracht hebben voor verzorging omwille van de verwondingen aan haar neus, maar dat zij een beloftebrief ondertekend hebben om te garanderen dat de verzoekende partij zou terugkeren. In dit opzicht is het merkwaardig dat de politie de verzoekende partij op 22 maart 2018 nog twee dagen de tijd geeft om zich aan te melden. Dat haar vader een medisch document gekregen had om aan te tonen dat haar situatie niet in orde was waardoor zij niet kon terugkeren naar het politiekantoor vindt geen steun in de overige door haar bijgebrachte documenten. Daarenboven heeft de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Eerst verklaart de verzoekende partij dat haar vader en schoonbroer haar na de operatie naar huis gebracht hebben, maar omdat de politie de dag erna een oproepingsbrief gebracht heeft, hebben haar ouders beslist dat ze bij haar zus diende onder te duiken. De verzoekende partij heeft immers uitdrukkelijk verklaard dat: *"s Avonds heeft mijn vader en schoonbroer mij naar huis gebracht. De dag er na kregen we weeral een oproepingsbrief. Mijn vader en moeder hebben mij naar mijn zus gebracht, naar [A.]. ik ben niet zeker dat was de 2^e of 3^e dag."* (NPO 17 oktober 2019, p.16). Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoekende partij thuis was toen ze haar oproepingsbrief ontvangen heeft. Daarentegen verklaart de verzoekende partij verder tijdens het gehoor dat *"de enige oproepingsbrief waar ik aanwezig was, was op 17^e. de oproepingsbrief van 22^e heeft mijn zus mij over verteld; Toen ik bij [A.] was."* (NPO 17 oktober 2019, p.19).

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Daarnaast is het op zijn minst opmerkelijk dat u als onderduikadres het adres van uw zus kiest, een woning die zich op slechts anderhalve kilometer van uw woonplaats bevindt (CGVS 1, p. 19-20). Deze plek is, gelet op de directe familiale band, ook een logische plaats voor de autoriteiten om u te zoeken."* Des te meer omdat de echtgenoot van haar zus de verzoekende partij samen met haar vader naar het ziekenhuis gebracht heeft, waardoor de familieband tegenover de autoriteiten duidelijk te uiting gekomen is. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift haar verblijf bij haar zus tracht te minimaliseren door te stellen dat ze slechts twee à drie dagen bij haar zus verbleven heeft en daarna naar de tweede vrouw van haar schoonbroer gebracht werd om onder te duiken, wijst de Raad erop dat ze wederom gekozen heeft voor

een plaats waar de autoriteiten haar gemakkelijk konden vinden daar deze persoon eveneens een echtgenote is van haar schoonbroer die haar reeds in het ziekenhuis samen met haar vader geholpen heeft. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar zus in een populaire buurt woont, waar zodra een politieagent in de buurt is, iedereen geïnformeerd werd. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij op generlei wijze deze verklaringen onderbouwt.

Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat de familie van de verzoekende partij, alhoewel haar vader en schoonbroer de voorwaarden van de beloftebrief, niet nagekomen zijn, geen problemen met de autoriteiten hebben ondervonden (NPO 17 oktober 2019, p. 21).

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

9.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

10.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

10.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad verder vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Gaza.

10.3. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

10.4. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

10.5. De verwerende partij en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben, beschikken over een generator of zonnepanelen waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet de verzoekende partij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. Deze drempel wordt bereikt wanneer de verzoeker zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Vooreerst dient aangestipt te worden dat het huis waar u woonde, eigendom is van uw vader (CGVS 1, p. 7). Uw broer O. (...) bleek in staat om de herstelling van de lichte schade aan uw huis, als gevolg van de oorlog van 2014, te betalen (CGVS 1, p. 7). Uw familie heeft tevens een stuk grond achter uw huis in eigendom. Dat stuk wordt gebruikt als landbouwgrond om het gezin van eten te voorzien (CGVS 1, p. 7). U had toegang tot drinkbaar water (CGVS 1, p. 7). Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door gebruik te maken van ledlampen en kaarsen (CGVS 1, p. 7). In 2017 bleek u in staat om sporadisch te werken in de landbouw (CGVS 1, p. 11). Uw oom, die in het verleden ambtenaar was voor Fatah, ontvangt nog steeds zijn loon (CGVS 2, p. 3). Hij helpt uw gezin door bij te springen met 20 à 50 shekel per maand (CGVS 2, p. 3). Tot slot bleek u in staat om u te laten behandelen in een privéziekenhuis en in een apotheek (CGVS 2, p. 10 en 12).*

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Met “behoorlijk” wordt in casu bedoeld dat uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie niet blijkt dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie volgt derhalve niet dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat hij in de ouderlijke woning kan wonen en dat hij over een familiaal- en sociaal netwerk beschikt. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat de financiële situatie van haar familie zodanig is gewijzigd dat zij de verzoekende partij niet meer zouden kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Gaza. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met Hamas, kunnen fricties met Hamas geen aanleiding vormen om te veronderstellen dat de verzoekende partij niet aan een job zal kunnen geraken bij terugkeer naar Gaza. Tijdens haar gehoor wijst de verzoekende partij op een oogproblematiek, zonder dit verder te preciseren. Dit zou volgens haar een reden zijn waarom ze moeilijk werk vindt. Haar brilvoorschrift toont aan dat de verzoekende partij bijziend en astigmatisme heeft, doch kan op basis van dit voorschrift en haar verklaringen niet afgeleid worden dat zij omwille van haar ogen bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor zij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

10.6. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 en de COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort en identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook, hetgeen zij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reizigers vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinai 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en

een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit niet blijkt dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift en in de aanvullende nota geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. De argumentatie in het verzoekschrift en het Nansen-rapport waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de voorafgaande grondige analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van het virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 en in de COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook de verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via haar documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen

van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, voor haar een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

10.7. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc basis als volgt.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden, de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij en de COI Focus Palestine. "Territoires palestiniens – Gaza Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook in 2019 konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van

Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de "deal van de eeuw" door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten,

medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de COVID-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23

minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, besluit de Raad dat – hoewel er sprake is van aanhoudend geweld in de Gazastrook sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld – er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of is (groten)deels dezelfde of ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De verzoekende partij laat verder na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Uit de medische en psychologische attesten die bijgebracht worden blijkt niet dat haar psychologische problemen van die aard zijn dat die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

10.8. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen twee keer werd gehoord. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtrelaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS